

Sfântul apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

Făcându-se oarecând, întrebare, între saducheii, fariseii și elini, despre Domnul nostru Iisus Hristos, unii zicând că este prooroc, alții că este înșelător, alții că este Fiul lui Dumnezeu, fericitul acesta, întâi Mucenic și Arhidiacon Ștefan, a stat într-un loc înalt și bine a vestit și a mărturisit tuturor pe Domnul nostru Iisus Hristos. Și a zis: „Bărbați frați, pentru ce s-au înmulțit răutățile voastre și este tulburat tot Ierusalimul? Fericit este omul acela care crede și nu se îndoiește de Iisus Hristos, că El este Cel ce a plecat cerurile și S-a pogorât pentru păcatele noastre, Care s-a născut din Fecioara cea sfântă și curată, aleasa, mai înainte de întemeierea lumii. Acesta neputințele noastre le-a luat și bolile noastre le-a purtat. Că pe cei orbi, i-a făcut să vadă, pe cei leproși, i-a curățit, dracii i-a gonit și pe toți ne-a mântuit”. Iar ei, auzind aceasta, se certau cu dânsul, grăind împotriva.

Și, hulind pe Domnul cel propovăduit, l-au dus pe Ștefan la adunarea sfatului, la arhierii, că nu puteau sta împotriva înțelepciunii și duhului care vorbea, precum scrie la Faptele Apostolilor. Și au adus martori mincinoși, care au zis: „Noi l-am auzit pe acesta grăind cuvinte de hulă împotriva Templului și a Legii și, că Iisus Nazarineanul va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat

Moise. Și pe când îl învinuiau, cei din sobor au văzut fața lui Ștefan strălucind, ca o față de înger. Și, umplându-se de râvnă, Ștefan a adus împotriva lor cuvânt de mustrare, precum odinioară Ilie, zicând către dânsii: Oameni tari în cerbicie și netăiați împrejur la inimă și la urechi, voi pururea vă împotriviți Duhului Sfânt; cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi”. Iar ei, auzindu-l și neputând suferi, s-au pornit cu nespuse mânie și scrâșneau cu dinții asupra lui. Dar, căutând la cer, Ștefan a văzut slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând de-a dreapta slavei și a zis: iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7, 56). Și, astupându-și urechile, necredincioșii s-au aruncat asupra lui, l-au scos afară din cetate, și-l ucideau cu pietre, pe când el se ruga pentru dânsii, zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta”. Și, acestea zicând, a adormit. Sângele Mucenicilor este totdeauna o sămânță care aduce roade. La uciderea lui Ștefan, era un tânăr, care păzea hainele ucigașilor Mucenicului. Se numea Saul și el se învoise la uciderea ce se făcea. Dar iată, rugăciunea și sângele lui Ștefan au biruit în taina și acest Saul, după ce s-a întâlnit cu Domnul, pe drumul Damascului, s-a făcut Sfântul și marele nostru Apostol Pavel, Sângele Mucenicilor totdeauna lucrează biruințele Domnului.

-----†-----
Mulțumim tuturor credincioșilor care au fost alături de noi și au sprijinit Biserica în anul care a trecut. Ne rugăm bunului Dumnezeu și Preacuratei Maicii Sale, să le dăruiască în anul care urmează, împlinirea cererilor cele de folos și multe bucurii duhovnicești.

La mulți ani! PAROH, Preot Marian Macuc

CĂLĂTORIA VIEȚII – Cuvânt la sfârșit de an

Viața omului pe pământ este o călătorie. De la naștere până la moarte, călătorim mereu. Ne ducem unul după altul. Suntem călători. Nu suntem moștenitorii pământului. Toți trebuie să-l părăsim, toți trebuie să călătorim mai departe. Nici moartea nu oprește călătoria noastră. Vom călători cu toții, până în fața judecății lui Dumnezeu, pentru a da socoteală pentru faptele noastre, fie bune fie rele. Pentru călătoria aceasta din urmă, Iisus Hristos Domnul ne îndeamnă să fim totdeauna gata: „Sa aveți mijloacele încinse și făclilele aprinse” (Luca 12, 35). Orice călător, atunci când pleacă la drum, se gătește cu haine curate, cu bani de cheltuielă și cu merindea trebuitoare. Mai are grijă deosebită să nu piardă trenul, care îl duce la ținta călătoriei. Cu atât mai mare trebuie să fie grija noastră pentru călătoria din urmă, ca să prindem trenul veșniciei. Cum se necăjesc oamenii când le pleacă trenul dinaintea ochilor, când vad că-i lasă în urmă și nu mai au nici o putere să-l oprească! Dar cu trenul veșniciei cum stăm? Ce trebuie să facem ca să nu întârziem? Ce să luăm cu noi și cum să ne pregătim ca să dăm răspuns la înfricoșata judecată a lui Hristos? Trei sunt mijloacele prin care se pregătește creștinul pentru viața veșnică: dumnezeiescul **Har**, **credința** dreaptă și **faptele bune**. **Harul** este puterea pe care Dumnezeu o împrumută omului, ca să-l spele de păcate și să-l sfințească. Cine trăiește ca un creștin botezat și cununat și cine moare spovedit și împărțășit, pleacă din lumea aceasta împăcat cu oamenii și cu Dumnezeu. **Credința** este încrederea în Dumnezeu, ascultarea de voia Lui și urmarea învățăturilor Lui, așa după cum le cuprinde Sfânta Scriptură și le propagă Sfânta Biserică. Cine se ține de crezul creștin are ușa deschisă spre împărăția lui Dumnezeu. Credința nu ne lasă să rătăcim de la calea adevărului creștin. Prin credință primim sfântul har, prin credință ne îmbrățișăm de bunurile cele veșnice, prin credință rugătoare și iubitoare ne luminăm, întărim și mântuim sufletul. **Faptele bune** sunt roadele harului cresc și ale dreptei credințe în viața creștinului. Ele arată lucrarea Duhului Sfânt în inima omului. Cine face fapte bune, își adună comori în cer, singurele averi care pot fi trecute din lumea aceasta în lumea cealaltă. Dacă am avea credință încât să mutăm și munții din loc și dacă ne-am da trupul să se ardă, dar nu avem fapte bune, n-avem folos (1 Corinteni 13, 2-3).

Mesaje de Anul Nou

Anul în care intrăm să vă aducă multe binecuvântări, har și pace și în noul an fericit, prosperitate și bucurie.

După cumpăna dintre ani să privim în urmă cu iertare, înainte cu speranță, în jur cu înțelegere și în sus cu recunoștință.

Fie ca cea mai bună zi din anul trecut să fie cea mai rea în anul acesta!
 La mulți ani!

Sfânta Melania a trăit pe vremea împăratului Honoriu (Flavius Honorius, 384-423). Purtând numele bunicii dinspre tată, Sfânta Melania s-a născut într-o familie din înalta societate, posesoare a unei averi imense. Părinții ei, Valerius Publicola și Caeionia Albina, făceau parte din oamenii de vază din senatul romanilor. Ei au avut doi copii: un fiu pe care l-au pierdut și o singura fiică: pe Melania. Toate speranțele și năzuințele de continuarea a neamului și de moștenirea averii erau puse alături de dragostea părintească în micuța și delicata copilă. Ca urmare a educației primite în familie, tânăra ar fi trebuit, conform dorinței părinților și vremii în care trăia, să devină o prințesă care, ca toate matroanele romane îmbrăcate în mătăsuri și împodobite de bijuterii, să își trăiască viața în înalta societate a Romei, în lux, huzur și abundență. Însă Melania (Sfânta Melania) iubea din toata inima pe Domnul și dorea să își trăiască viața în sfințenie, dar părinții au căsătorit-o la vârsta de 14 ani, împotriva voinței ei, cu un văr bogat pe nume Pinian. Neputând să se împotrivescă hotărârii părinților, ea și-a rugat în repetate rânduri soțul pentru o viață în castitate și obține de la acesta promisiunea că vor lăsa împreună cele lumești doar după ce vor avea doi copii care să le moștenească averile. Sfânta Melania, (denumita cea Tânără spre a putea fi deosebită de bunica paternă ce purta numele de Sfânta Melania cea Bătrână) a avut cu Pinian o fetiță și un băiețel care s-au întors la Domnul încă de la naștere. Marcați profund de durerea pierderii ambilor copii, soții trăiesc în curăție, îmbrățișând trăirile unei vieți ascetice, dar rămân în continuare căsătoriți neputând să se împotrivescă părinților. Înainte de moartea sa, Valerius Publicola, tatăl Melaniei le dă binecuvântarea de a trăi viața în sfințenie, după voința lor. Atunci Melania (Sfânta Melania) și Pinian, au lăsat fala lumească și au schimbat veșmintele de mătase cu o simplă îmbrăcămintă de in, apoi au început să dăruiască și să ajute. Sfânta Melania a părăsit cetatea și s-a mutat în afara zidurilor cetății. Acolo trăia în viața de asceză, vindeca pe bolnavi, ajuta pe cei necăjiți și sprijinea pe cei surghiuniți. Apoi a vândut averea ei care era imens de mare. A luat cu ea mii de monede de aur pe care i-a folosit în scopuri caritabile ajutând oameni și copii sărmani, mănăstiri și biserici. Ținea post foarte mult, la început mânca o dată la două zile, apoi o dată la cinci zile, câteodată doar duminica. Avea o scriere foarte frumoasă și împodobită, grație educației alese. În urmă a plecat în Africa, unde a stat și a făcut acte de caritate timp șapte ani. După ce a împărțit averea ei și acolo, s-a dus în Alexandria, un mare centru cultural și social al vremii. Din Alexandria s-a dus la Ierusalim unde a trăit într-o chilie. A strâns în jurul ei 90 de călugărite și le ținea pe cheltuiala ei cu tot ce le trebuia. În toată viața ei, Sfânta Melania a fost generoasă și a ajutat. Îmbolnăvind-se foarte greu, a chemat pe Teofil episcopul Elefterupolei. S-a împărțit cu Sfintele Taine, și-a luat rămas bun de la surorile ei de credință și a rostit aceste ultime cuvinte: „Așa s-a făcut, precum a hotărât Dumnezeu!” și îndată și-a dat Domnului sufletul ei. În Ierusalim se afla și astăzi această mănăstire, denumită mănăstirea Sfânta Melania. În cartierul creștin, Mănăstirea Sf. Melania Romana a fost înălțată pe locul unde Maica Domnului a privit răstignirea Fiului ei. Ziua Sfintei Melania se sărbătorește în fiecare an pe 31 Decembrie. Și nu întâmplător, în această zi de 31 Decembrie, toți pământeni își spun „La mulți ani!”

Vom intra într-un An Nou și ne dăm seama că nu stăm pe loc, că suntem niște călători. Ne aducem aminte de cuvintele Psalmistului David: „Călător sunt în fața Ta, Doamne; și oaspete, ca toți părinții mei” (Psalm 33, 13). Ca urmare a acestui adevăr, la fiecare început de an încercăm două feluri de sentimente opuse. Încercăm, mai întâi, sentimentul vremelniciei lucrurilor, al relativității noastre. Observăm cum trec anii, cum se schimbă multe din jurul nostru, cum ne despărțim de anumite lucruri sau de cei dragi, cum fugе totuși în jurul nostru și noi înșine ne schimbăm, îmbătrânim, slăbim în putere și ne simțim din ce în ce mai legați cu vremelnicia. Dar odată cu acest sentiment, fiecare an nou trezește în suflet dorul de viață nouă, dorul de veșnicie. Ne dăm seama că nu totul trece, că relativismul nu-și poate pune pecetea pe întreaga făptura noastră, că în noi este dorul de viață veșnică și că acest dor își are un izvor și un temelie nepuizabil. Vrem să trăim, ne spunem mereu „La mulți ani!” când din punct de vedere biologic simțim că fiorul vieții de pe pământ este pe sfârșite. Anii și vremurile sunt sub cârma lui Dumnezeu, că El este începutul, mijlocul și sfârșitul vieții noastre. Timpul face parte din propria noastră ființă. În această lume a lui Dumnezeu, viața își urmează cursul fără întrerupere. Ca niște călători ce-și aruncă privirile din înălțimea unei culmi la drumul ce li s-a deschis în zări, așa ne avântăm și noi privirile, gândurile și nădejdirile la întâmplările ce le vom întâlni în zilele anului ce va sosi. Cum vor fi aceste zile: luminoase sau întunecate? Ce întâmplări ne vor întâmpina: bune sau rele? Ce ne va aduce Anul Nou: viață sau moarte? Nu știm, nu suntem în stare să smulgem viitorului vălul de taină ce-l ascunde privirilor noastre. Dar noi ne aflăm în Biserica lui Hristos și aici învățăm cum să ne înțelegem viața, care este rostul ei și ce așteaptă de la noi Dumnezeu, „de la care vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit”. Pentru darurile bunătaților Dumnezeiești prin care am fost ospătați la masa credinței, prin care am fost iertați și ne-am sfințit, mărturisim cu recunoștință și cu adevăr: „Până aici ne-a ajutat Dumnezeu”. Aceleași simțiri de recunoștință suntem datori să aducem lui Dumnezeu, când ne gândim la darurile cele pământești cu care ne-a miluit. Domnul ne-a ajutat să muncim cu pace în biserici, în locașurile de cultură, în fabrici, pe ogoarele noastre scumpe, să gustăm fericirea unei vieți tihnite. „Domnul a oprit furtuna, a adus liniștea și valorile s-au potolit” (Psalm 106, 29). Cum răsplăti Dumnezeului nostru pentru toate binefacerile Lui? Cu nimic altceva decât cu acea mărturisire de dragoste și credință ce-l însuflețea pe prorocul David când striga: „Lăudați-L pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui” (Psalm 135, 1). Dar să nu uităm că viața noastră este o carte, cu mai multe sau mai puține pagini. Pe de o parte scriem noi faptele, pe de altă parte scrie Dumnezeu, judecata faptelor. Dacă nu umplem viața noastră cu fapte vrednice de pomenire, ea se va reduce la atât: s-a născut, a trăit, a murit. Dar de ce a trăit? Cum a murit? Sunt întrebările la care vom răspunde fiecare din noi. În fiecare an, noi încheiem o pagină din această carte și deschidem una nouă. Va veni pentru fiecare om o zi în care cartea vieții lui se va închide. Iar Dumnezeu o va deschide și o va cerceta să vadă ce am scris în ea. Amin.